

Meditatief moment

Witte Donderdag 29 maart 2018

Marcus 14, 3-9

Maartenskerk

Teun Kruijswijk Jansen

I

Twee jaar geleden werden op dinsdag in het begin van de stille Week in Brussel brute aanslagen gepleegd.

Ik weet nog goed hoe ontsteld we waren, nu zo dichtbij de woede van enkelingen, de levens van zovelen benamen en ontregelden, en dat juist op dat moment.

Vorig jaar kwam er een boekje uit met teksten van de man van één van de slachtoffers: *Een jihad van liefde*, heet het. Mohammed El Bachiri droeg het op aan zijn lieve vrouw Loubna, die hem zijn twee kinderen had gegeven.

Hij zegt: *zelfs de meest vrome mens twijfelt weleens. Geloof moet je onderhouden. Soms sta je aan de rand van de afgrond van de twijfel.* - .

Even verderop:

Het is zo waar wat Khalil Gibran heeft geschreven: 'En altijd is het zo geweest dat de liefde haar eigen diepte niet kent dan op het uur van de scheiding.

Liefhebben- en nooit vergeten om die liefde zo vaak mogelijk uit te spreken tegenover hen die je liefhebt.

Dit las ik terwijl ik nadacht over het Evangelieverhaal van vanavond: *De liefde kent haar eigen diepte vooral op het uur van de scheiding.*

Wie kent, herkent, Christus in dit verhaal bij het uur van de scheiding, en wat betekent dat?

II

Het begint nogal onschuldig: een vrouw stapt ongevraagd het eetvertrek binnen. In die cultuur een onbehoorlijke, om niet te zeggen: onfatsoenlijke daad.

Wat zag Jezus? Een vrouw, met een albasten kruik... hij zal doorzien hebben wat ze wilde.

Hij had kunnen zeggen: *mevrouw dit doe je niet: zomaar binnenvallen, en mij in je hulde betrekken.*

Maar hij laat haar begaan, en de kostbare nardusolie wordt over zijn hoofd uitgegoten.

De aanwezigen kijken elkaar verontwaardigd aan: sommigen laten hun kritiek graag horen. Kritiek op die vrouw, maar indirect ook op Jezus, die dit toch maar aan zich laat gebeuren!

De vrouw reageert persoonlijk van harte en emotioneel;

De omstanders, waarschijnlijk de discipelen, reageren louter verstandelijk: ze taxeren direct de dure fles op 300 schellingen.

Dat is precies wat een dagloner in een jaar verdient.

'Dat gooit dat mens in een minuut over de balk; dat geld had

zoveel efficiënter besteed kunnen worden!’

Of we man of vrouw zijn, we blijven in dit soort zaken vooral nuchtere Nederlanders met elkaar. Als wij erbij waren geweest, dan zouden we waarschijnlijk de kant van de leerlingen hebben gekozen.

Zonde van al dat geld: geldverspilling is voor ons de ergste zonde. En van Jezus, die zoveel oog had voor de arme, mag je daar toch zeker reactie op verwachten!

III

Wie herkende hier Jezus als de Christus?

We weten dat niemand liefde kan geven, die niet eerst liefde heeft ontvangen.

Hoe minder je ontvangen hebt, des te sneller zijn je liefdevolle daden uitgeput. Bijvoorbeeld het proces tegen Willem Holleder schildert dat deze maand breed-uit. Liefdeloosheid baart vaak liefdeloze mensen.

Je moet een liefde bron hebben die niet uitgeput raakt en waarvan je steeds weer mag drinken.

Deze vrouw had in Jezus de nooit opdrogende bron van Gods liefde gevonden. En dan is je eerste gevoel: die liefde beantwoorden.

Tussen de liefde van God in Christus naar ons,
en ons zien van onze naaste in zijn nood,

ligt de tussenschakel van onze liefde tot God.

En wat de vrouw hier aan Jezus doet, is hem eren in de onuitputtelijke, onbetaalbare, belangeloze liefde zoals ze die door Gods liefde had leren verstaan.

Gezien vanuit het komende lijden en sterven blijkt de vrouw met haar verspilling het meest zinnige te hebben gedaan dat er op dat grote keerpunt in de heilsgeschiedenis te doen bleek. Zij zalfde hem al voor zijn begrafenis.

Alle evangeliën vertellen dit verhaal: Marcus en Mattheus noemen deze mens 'een vrouw'.

Lucas: 'een prostituée'.

Johannes: de vrome Maria, zuster van Martha en Lazarus.

Dat maakt nogal verschil!

Maar in de Bijbel schijnt het er niet toe te doen: dat is juist de blijde boodschap: dat het er voor Jezus niet toe doet wie ze is. Het gaat erom dat hier een mens op hem vertrouwt, met hoofd en hart en handen.

Zelf anoniem blijvend, kiest ze met haar volle hart voor deze Heer. Zij is het beeld van de gemeente, als bruid.

Met haar is Christus getrouwd. Hij brengt voor haar het offer van zijn leven, en zij, de ware gemeente, is daaraan herkenbaar dat ook zij op het kritieke moment voor hem het offer brengt, koste wat het kost.

Zonder dat antwoord blijft Jezus Christus alleen in de wereld staan.

Maar gelukkig blijft hij niet en nooit alleen.

Zijn liefde zal altijd wederliefde wekken. Daarom: als we het over hem hebben, moeten we het ook over haar hebben.

Liefhebben- en nooit vergeten om die liefde zo vaak mogelijk uit te spreken tegenover Hem, en hen die je liefhebt.

Literatuur:

Mohammed El Bachiri, Een Jihad van liefde

Prof.H.Berkhof, Bijbeloverdenkingen